

1999-03-01

Har busstrejken undgått någon? Här går stadsbussarna, men man vet aldrig när. Busschaufförerna byter fack från dag till dag. Alla vill strejka, och det har de ju rätt till. Man kan inte förneka dem samma rättigheter som alla vi andra har. Jag kan ändå inte hjälpa att jag avskyr strejken. I morse gick bussarna här som vanligt ända tills jag gick ut. Då slutade de. Första bussen kom inte. Inte heller den andre. Och icke heller den tredje. Den fjärde kom! Har man 47:or i skor så är det väldigt stora fötter att frysa om. Och jag frös! Detta var för åtta timmar sedan, och jag har ännu inte fått upp värmen. Det var lika illa när jag skulle hem. Inte kom där någon buss. Ryktet (märk väl - *ryktet*) säger att bussarna ska gå en gång i timmen men man kan inte veta när på timmen de kommer. Käckt! På Internet ska man kunna läsa hur bussarna går, men när jag kollade senast handlade det bara om bussarna i Helsingborg. Andra gången var det *error*. Error beskriver rätt så bra hur bussarna kör.

Jag har återigen ringt Försäkringskassan (se dagboken 990225). Inget har ännu hänt. Ingen sjukpenning i sikte. Fick nu reda på att det tar 6-8 veckor innan första utbetalningen. I dag drabbades de av den "Stora Insikten" och frågade om jag behövde pengar. Yeah yeah, wow wow, skulle man ju kunna svara på det. Vad tror de? De erbjöd sig (åh?!) att förskottsbeta två veckor! Jag riktigt känner att jag måste ta kepsen i handen och bocka upprepade gånger samtidigt som jag säger "Tack, tack. Tack ska ni ha". Det känns som om jag hade varit hos kungen på en audiens och blivit benådad. Men till deras försvar måste jag säga att de inte är lika snorkiga som de var för tio år sedan. Eller så är det jag som lärt mig ödmjukhet och så som man bemöter andra, blir man ju som bekant bemött tillbaks.

Anledningen till att jag ringde till FK i dag är helt och hållet postens fel. Jag väntar på ett viktigt brev därifrån (FK, alltså). Har man tur så kanske de delar ut posten. Det är ingen tvekan om att de har försändelsen, men frågan är om de blir färdiga till att dela ut den? Jag skulle fått ett brev med posten (kom tänka på att nu förtiden kan inget komma "som ett brev på posten") i torsdags och nu är det måndag. Var är brevet? Jag bor två kilometer från FK, men först måste brevet gå turen Kristianstad-Hässleholm-Malmö-Växjö-Kristianstad eller något i den stilen. Men det är som Stefan Carlsson (f.d. regionchef för Region Skåne) sa när sjukvården i Malmö och Lund inte ville samarbeta (då avståndet var för långt, två mil): "Det är en hel värld emellan dem." Och det stämmer. Hur nära det än är så kan man ju alltid ta andra hållet runt jorden för att komma till grannen. Ack ja, dessa världsliga bekymmer. Jag får väl snart börja med Losec eller Cipramil.

1999-03-02

I går började de nya AT-läkarna på mitt jobb. Denna flock på cirka 10 personer fick guidad tur i går av en överläkare. När de passerade det rum jag satt i, sa överläkaren i förbifarten utan att stanna: "Och där har vi en manlig sekreterare, höhöhö". Kände jag mig dum? Jag kände mig som Skäggiga damen på cirkus. Alla tittade storögt på mig. Så ovanlig är jag väl ändå inte?! I och för sig så stirrade de små läkarna storögt på allt de såg. De är ju så nytillverkade så de inte ens lärt sig att hälsa eller presentera sig. Men ack, de blir nog härdade med tiden då de har enorma krav på sig och får i stort sett klara sig bäst de vill.

Något annat som också inträffade under gårdagen, var att jag tittade på de danska nyheterna. Det händer inte så ofta då jag inte begriper så mycket av lättet till språk, även om jag studerat danska. Men i går förstod jag allt de sa, för det var allvarliga saker de diskuterade. Nämligen om "de hemska svenskarna" som överöser de icke ont anande danskarna med postorderkataloger typ H&M, Haléns, Ellos o.s.v. De var förskräckta på nyheterna. Vem vill beställa kläder per postorder? frågade de sig. Man intervjuade anställda på posten i Danmark och där kunde man beskriva det stora inflödet av klädpaket och det var ju så konstigt. Reportern hade till och med beställt en kavaj, men den var ju alldeles för kort i ärmen. Det hela gick alltså ut på att det var så fruktansvärt med att beställa kläder och att det var Sverige som stod bakom detta. Åja, något får de väl ha som tack för allt *jäkla* Lego som flödat in i detta land. Visst, Lego roar barnen, men hur många vuxna är lika roade efter att ha trampat på någon av de förrådiska små plastbitarna?

1999-03-03

I dag var det slasknederbörd på morgonen. Jag har alltid trott att det enda som kunde komma uppifrån är regn, snö, hagel och manna. Slask brukar ju vara övergången mellan snö och vatten, då snön smälter. Men icke. Det "regnade" slask!

På grund av busstrejken tog jag i dag en annan buss hem från jobbet, som jag visste med säkerhet skulle gå. Men eftersom den kör en annan rutt så fick jag gena över en åker. Så nu har jag dynga upp i knäveckan då slaskvädret gjort åkern till någon sorts dyngsjö. Men jag kom åtminstone hem 40 minuter tidigare än planerat. Så säg inte att jag alltid är negativ.

På jobbet skulle jag leka teknisk expertis och försöka fixa en fax och en skrivare. *Total failure!* Sedan fick vi ringa den riktiga expertisen. Problemet är att de tar 800 kr för att säga typ: - *Öh, sätt i sladden i väggkontakten.* Men det förtjänar vi som inte har kollat det som brukar vara det mest basala. Mitt bästa tips om någon teknisk utrustning krånglar; Slå av strömmen och slå på den igen. Redan där brukar cirka 95 % av apparaturen leva upp igen. Men sen kan man inte komma ifrån att det som köpts in billigt krånglar oftare och blir i längden dyrt att laga. Allt måste bara fungera! Man kan inte ägna timmar varje dag åt att försöka få igång datorer för att sedan ringa servicekillarna/-tjejerna som inte har tid att komma just denna vecka. Jag tycker mig minnas att det nämndes på nyheterna i går om att vi ägnar en dryg timme per vecka med just detta. Och dyrt blev det också för arbetsgivaren. *Reality in a nutshell!*

Hur det blev med faxen och skrivaren? Ingen aning. När jag gick hem hade de ännu inte kommit.

1999-03-04

Jag köper bara en kvällstidning i veckan, och det är Aftonbladet på torsdagar. Det är nämligen då som TV-tidningen medföljer, och jag måste bara veta vad det är jag missar på teve då jag oftare sitter framför datorn än framför teven. Jag brukar också i normala fall kasta Aftonbladet oläst eftersom det ju alltså är bilagan jag är intresserad av. Men just i dag fick jag för mig att läsa tidningen. Visst, det var väl ingen överraskning, men väldigt vad sexfixerade de var. Och eftersom jag nu ska ta upp det här, så innebär det väl att jag också är sexfixerad.

- *"Jag gjorde abort under förhållandet med Clinton"*, skriker Monica Lewinsky ut på framsidan. Jaha, och? Detta stod även på löpsedeln. Köper vi automatiskt fler lösnummer för en sådan kommentar? Jag är varken road eller intresserad, och knappast inte heller någon annan läsare. Men vi slipper åtminstone arbetslösa journalister då de tydligen kan mala på i evigheter om Cigarrmannen och Vakuumskillen¹.
- *"Porr ska sälja kläder till unga"*. Nu säljs flickmodet genom modeller som på fotografier ser rädda ut och skriker, som om de utsatts för övergrepp. Våldigt utstuderat och liknar mer en våldsporr-film. Visst, det väcker väl debatt, men till vilket pris? Ska detta vara något "häftigt" som ska idealiseras? Vem var det som klagade på att tonårstjejer av sina manliga klasskamrater kallades för "fitta" och "hora"? Det är ju så de framställs nu på alla reklampelare.
- Nu har jag kommit till sidan 10 och vad hittar man då? Jo, *Pedofil-skandalen*. Inte ett ord nämns om detta på framsidan av tidningen, och det är alltså först på sidan 10-13 som det oerhörda tas upp. Jag tänker inte här närmare ta upp ämnet. Jag hänvisar då hellre till de andra dagboksförfattarna som ni kan hitta genom länken "Dagbok på nätet". Där har jag nu i ett par dagar följt kommentarerna och kan bara instämma. Det hela är för jävligt!
- I en liten notis, också på sidan 12 (mitt i pedofil-skandalen alltså) finner jag att Viagra i en kvinnlig variant är på väg - *Femagro*. Pillret är rosafärgat, i motsats till Viagra som är blå.
- *Kvinnlig präst greps för sex med barn*. Ännu en liten notis. Det enda som tidningen vet är att hon hämtades av polisen i går.
- I *Kvinna* berättar man för alla tjejer att man är lurad om man tror sig vara sexuellt frigjord. Det är bara männen som är det. Man uppmanar att slänga p-pillerna (?).
- *Glömsk? Skyll på sex*. Enligt en undersökning kan man bli glömsk upp till tolv timmar efter sex. Men bara för den som var "ovanpå". Detta då tryck kan ha skapats i hjärnans blodceller. Någon som inte kommer ihåg halva dygnet? *Busted!*
- Ännu mer sex? Då kan man ringa på alla de sexannonser som finns bland sporten. Varför är de placerade just där? Resonerar man som så att det bara är män som läser sportsidorna och därför bara kan finna dessa annonser där? Jo, de killarna är väl så korkade, varför skulle de annars ringa dessa dyra fejkade samtal?
- Från att ha läst nyheterna, gått vidare till sporten, så är jag nu på nöjessidorna. Cajsalisa Ejemyr har gett ut en ny skiva där hon beskriver alla sina ex-pojkvänner. I går såg jag en musikvideo hämtat från nya CD:n

¹ Drygt 12½ år senare – kan jag ha syftat på Bill Clinton och George W Bush?

och reagerade när hon sjöng "men han var det bästa sex jag haft". Va? undrade jag då. I Aftonbladet i dag räknas alla killarna upp och om hur de var i sängen. När ville vi veta detta? Min fråga är hur bra hon själv är? Inte för att jag är intresserad, men ska hon hänga ut killarna får hon väl lämna ut lite av sig själv också?

- På sista sidan ställs dagens fråga till *Vi 5, Är det rätt av idrottsstjärnor att spela på sin sexualitet?* Aargh, vem bryr sig?!

Hur kan man sammanfatta detta? Har vi väldigt lite nyheter, finns det bara sexskandaler, säljer sex så bra eller har kvällstidningarna bara dålig journalistik utan bredd? Eller måste de följa någon "tidningspolicy"? Det får de själva svara på, för jag vet då rakt inte. Veckans "höjdpunkt" är väl bilagan som medföljer på söndagarna (alla kvällstidningarnas). Där handlar det enbart om sex, förutom ett och annat matrecept. Lika ointressant det, tycker jag. Vad jag inte kan förstå är varför det är så mycket sensation i allt som har med sex att göra? Se bara så snett det blir när man blandar ihop övergrepp och våldtäkt med sexannonser, tips och skämt om sex. Det måste finnas ett samband här. Kommer tjejer att behandlas bättre av att i modeannonserna agera sexoffer? Lär sig unga killar moral och etik av att se dylika annonser? Om det är den enda sexualkunskap de får... Nä, vänta, de har ju porrfilmerna också att gå efter. Nä, jag orkar inte utveckla min tankegång. Orkar inte med det, för jag vet ju vad gemene man (och kvinna) tycker och tänker. Det skiljer sig nog inte så mycket från mina åsikter, och ändå fortsätter de flesta tydligen (?) att köpa dessa tidningar med sexanspelningar. Naturligtvis hänger jag inte ut enbart Aftonbladet här, utan även alla andra kvällstidningar. Det bara råkade vara Aftonbladet jag refererade till i dag. Och det betalade jag tio kronor för! Så de har inget att klaga på, de tjänade ju på mig.

Jag blir så matt. Finns det fortfarande någon som tror på romantik och ömsesidig respekt? Eller är jag ensam om det?

1999-03-05

Full panik i lingonskogen var det i dag på jobbet. Varje fredag verkar det som om alla patienter mirakulöst blir friska och kan gå hem. Lite religiös stämning över det hela. Hela veckan ligger de där och är dåliga, men på fredagen verkar det som om Jesus gick runt och helade eftersom de plötsligt kan resa sig och gå därifrån. Den mer verklighetsnära sanningen är väl att man skriver ut så många man kan eftersom det är mindre personal på helgen och att de inte hinner med så mycket av omvårdnaden. Dessutom finns det patienter som vill hem.

För att återgå till hur jag hade det på jobbet. Jo, många patienter skulle gå till annat boende, d.v.s. sjukhem eller till annan vårdavdelning. Då ska de också ha med sig läkarens sammanfattande journalanteckning över vårdtillfället och den får man alltså försöka skriva i 120 på datorn och göra en snabb utskrift och kopiera upp. Men i dag blev min läkare lite bekymrad. Dr XX hade till sin stora fasa upptäckt att jag skrivit "patienten ska läggas i respirator om hon börjar hyperventilera" (andas med kraftigt ökade andetag). Han tyckte att det varit bättre om jag skrivit hypoventilera, då det naturligtvis är när patienten andas sämre som respiratorvård ska till. Miss M säger att jag har dyslexi, men jag tror snarare att det beror på slarv. Jag borde själv reagerat på felet i dag. I och för sig kan det vara svårt att på ett band höra skillnad på *hyper* och *hypo*. Man får

kanske försöka tänka själv lite också? Men vad kan man begära? Det är ju fredag! Det största misstaget jag skrivit i en journal är att "patienten har under vårdtiden gått ner 25 kilo i vikt". Vårdtiden var tre dagar och patienten hade gått ner fem kilo. Men vem skulle inte vilja ha gått ner 25 kilo på tre dagar?

Oftast är det läkarna som dikterar fel, men då försöker vi yrkesstolta sekreterare att rätta det. Men du milde så roligt vi har. En gång skulle jag skriva "patienten vägde 78 kilo i hemmet innan han gick hit utan kläder²". Syftningsfel, kanske? Här följer några till som andra läkarsekreterare råkat ut för:

- Har mycket smärtor i underlivet och speciellt när han använder muskeln till urinröret. Har nyligen träffat en flicka, tror att det kan vara träningsvärk.
- Patient som har klagat över smärtor framför allt på kvällen då han gått och lagt sig i analöppningen.
- Ingår i spcg-4-studien. Protokollen har försvunnit från mottagningen. Doktor XX har också försvunnit till Helsingborg.

Sedan kan man ju undra hur kompetenta våra läkare är när de kan konstatera följande:

"När döden inträffade blev patienten plötsligt försämrad".

Åh, fan?

1999-03-06

Trött. Så trött... Har bara sovit fyra timmar i natt. Jag måste sluta upp med att sitta uppe och ICQ-chatta till halv två på natten. Den här helgen är det så mycket jag bara måste hinna med! Den 18 mars är det årsmöte för LSF:s lokalavdelning Kristianstad/Hässleholm. Jag sitter som kassör och ska redovisa ekonomin. Jag är urdålig på ekonomi men har ändå ställt upp för ytterligare två år som kassör. Det är inget betungande att vara kassör. Det finns inte så mycket pengar att hålla reda på. Men sammanställningen måste ju ändå göras, för jag ska ju läsa upp den och, förhoppningsvis, få den godkänd på årsmötet.

Helgen är så kort. Jag ska ju försöka göra något annat också än bara sitta här och skriva framför datorn. Men det är så många jag måste mejla. Jag klagar inte, för det är roligt att både få och skicka mejl. Varje vecka skriver jag till Miss G i Honduras. Hon har verkligen fått känna på hur det är med orkaner och översvämningar. Jag har aldrig träffat Miss G, utan det hela började med att hennes mor, som är en arbetskollega till mig, behövde ha någon mejlkontakt³ i Sverige för information. Det är dyrt att ringa, så Miss G skulle mejla mig när hon kom fram till Honduras sommaren 1998. Sedan skulle jag meddela hennes mor att allt var okej. Veckan senare hade vi fixat så Miss G kunde mejla sin morsa direkt utan mig som mellanled. Men vi har ändå hållit kontakten och om två år

² Journalgroda som senare publicerades i Dagens medicin.

³ Låter märkligt i dag. Datorer och mejl var det fortfarande inte många som hade 1998.

kan vi äntligen träffas⁴. Vi har lärt känna varandra ganska väl, men det är ändå nervöst att få stå öga mot öga. Vi är ju ändå främlingar. Jag tror visst vi redan bestämt att vi ska gå och ta en öl så fort hon kommer hem.

1999-03-07

Puh! Jag är klar med årsredovisningen för ekonomin 1998 (se gårdagen). Det tog bara två timmar, och du milde så glad jag blev när jag såg att det stämde. Men ruelsen börjar komma krypande då jag lär bli tvungen att förklara varför vi gått med ett underskott på 1 391:85 kr. Jag har inga problem att förklara varför, men jag vill inte bli ifrågasatt på årsmötet om två veckor. Fast det är klart, då kanske de låter bli att välja om mig till kassör på ytterligare två år om de inte nöjer sig med min förklaring.

Usch. I natt satt jag uppe igen och ICQ-chattade. Denna gång med Miss E (sjuksköterska på mitt arbete). Visst, det var roligt, men jag blir snart utblottad av Internet-räkningen. Jag har varit lite orolig för mina skämt om män som jag har på min hemsida. De har ju inte precis varit anständiga, men hon hade tydligen väldigt roligt åt dem. Så då gör jag väl något rätt. Anledningen till att jag lade ut historier om män, var då jag redan hade skämt om blondiner och tyckte att jag borde väga upp det hela i jämställdhetens namn. Ska man vara kvinnoförnedrande, så får man vara mansförnedrande också! Och jag gör det med glimten i ögat.

Något som känns väldigt olustigt är detta med pedofilhärvan. Denna gång tänker jag på alla de oskyldiga män som arbetar inom t.ex. barnomsorgen. Just nu tittar alla snett på dem och slänger ur sig spydiga kommentarer rakt upp i ansiktet på dem. Jag ska snart lägga ut en sida här om jämställdhet inom yrkeslivet ur ett manligt perspektiv där männen är underrepresenterade. Bland annat har detta varit (och är) ett stort problem på t.ex. daghem. Först skriker man sig fördärvad och vill ha in män där då det behövs manliga förebilder för barnen. Sedan skriker man i högan sky (med rätta) när någon man förgriper sig på ett barn på dagiset. Men man är urskiljningslösa, och alla män ses som potentiella pedofiler och homosexuella eftersom de valt något "så konstigt" som att arbeta inom ett typiskt kvinnoyrke. Hur tror de att någon man vill välja ett sådant yrke? I morgon skulle man samla männen inom barnomsorgen och eventuellt starta en krisgrupp för dem. Det kan jag förstå. Det har blivit lite av modern häxjakt på män som arbetar med barn. I dag kunde man också läsa om en svensk familj på besök i USA där mannen blivit arresterad efter att ha pussat sin 10-åriga dotter på kinden samtidigt som hon suttit i pyjamas på hans knä. Man tror att det är kulturkrock, för mannen är förtvivlad då han bara gosade med sin dotter, utan några som helst sexuella anspelningar. Fortsätter det så här så borde alla pappor och män förflyttas till något land där inga kvinnor finns, för de ska ta hand om barnen. För pappor verkar ju vara enbart av skada *fnys* för barnen. Jag tror man ser spöken överallt nu. Det är inte populärt att vara man i dag när det skrivs så mycket om pedofiler. Se problemen där de är! Vi är inte alla pedofiler. Inte ens flertalet av oss! Jag tror t.o.m. att det är färre än ett fåtal - även om det är för många bara det. Jag blir bara ledsen. Alla oskyldiga barn som utsatts för övergrepp, och för alla män som oskyldigt anklagas för något dylikt.

⁴ Det dröjde cirka fem år. Hon sprang på mig utanför mitt arbete i Göteborg. Av en händelse så hade vi båda valt att flytta till Göteborg.

1999-03-08

Glad men trött. Så kan jag sammanfatta min första åttatimmarsdag på jobbet sedan jag blev halvt sjukskriven för två månader sedan. Det känns otroligt tillfredsställande att åter få domdera över sina arbetsuppgifter utan att dela dem med någon annan. Men jag kunde ju ha klarat mig utan huvudvärken i dag. Nej, min syn har inte blivit bra, men jag står inte ut av att gå hemma halvtid. Nu blir det värre med att försöka uppdatera dagboken varje dag. Innan gjorde jag det dagligen mellan kl 12.00 och 15.00. Nu blir det inte förrän mellan kl 19.00 och 22.00. Okej, det tar bara två minuter att lägga ut det på Internet, men jag måste ju låta mig inspireras också och sedan skriva ner alla... öh, klokheterna.

1999-03-09

Så har man då varit på en kursdag med "Kvalitet - till er tjänst". Nu återstår bara morgondagen också, sedan har vi gått och lärt oss hur vi ska kvalitetssäkra vår arbetsplats. Ja, jag undrar då hur det ska gå med det, men roligt har vi åtminstone. Jag går med den sjukvårdspersonal som jag jobbar ihop med. Detta är ett utmärkt tillfälle att lära känna dem då jag ju är relativt ny på "min" avdelning. Ny och ny, det kan diskuteras eftersom jag jobbat på kliniken i sju år och även tidigare varit på just denna avdelning. Men jag har ett STORT problem. Jag kommer inte ihåg namn. Nu tror jag inte det är någon som begär det heller, då det jobbar 350 personer på kliniken. Jag är så tacksam bara jag kan komma ihåg alla mina egna namn som är delvis på svenska och delvis på finska. Jag var tretton år när jag kunde stava till mitt eget efternamn. Innan dess fick jag gå ut i trapphuset och titta vad det stod på dörren. Ska sanningen fram så var jag tjugo år när jag tog även min fars efternamn. Innan hade jag bara lilla mors efternamn.

Som avslutning på kursdagen fick vi höra denna lilla historia, som säkert många redan hört. Men den är träffsäker. **Ugglorna i trädet.**

Det här är berättelsen om fyra människor kallade ALLA, NÅGON, VEM SOM HELST och INGEN.

Det fanns ett viktigt jobb som skulle göras, och ALLA var säkra på att NÅGON skulle göra det. NÅGON blev arg för det, därför att det var ALLAS jobb. ALLA tyckte att VEM SOM HELST kunde göra det, men INGEN insåg att ALLA inte skulle göra det. Det slutade med att ALLA klandrade NÅGON, när INGEN gjorde vad VEM SOM HELST kunde ha gjort.

1999-03-10

Jaha. Sista kursdagen i "Kvalitet - till er tjänst". Nu inser jag alla mina små obetydliga brister och mina arbetskamraters enormt betungande fel. Jag ser så mycket som de kunde göra bättre. *ironisk* Nej, självklart har vi kartlagt bristerna som måste åtgärdas. Vad vi mer gjort är att ge förslag på hur de ska åtgärdas. Senare, tidigast i höst, ska vi i många projektgrupper genomföra ändringarna. Det blir spännande! Går det bra så är det bara att nicka nöjt och

inse hur duktig man varit. Går det åt helvete så kan jag ju säga "Vad var det jag sa".

Bussarna kör normalt igen. Jag har i dag åkt med tre olika chaufförer och har aldrig sett något så surt sedan jag tittade mig själv i spegeln sist (kom inte på något annat surt). När jag åkte bussen hem såg jag en reklampelare där det stod "Jag slöt ögonen, sedan reste jag bort". Jag har ingen aning om vad det handlade om, men min associationsförmåga aktiverades. För visst reser vi bort i tanken då vi sluter ögonen och låter fantasin spela fritt? På kursen i dag stod det i vår litteratur nämnt om Florida. Genast drömde sig alla bort till värmen, stränder, Disney och allt möjligt annat. Utom jag. Den första tanken som slog mig var orkaner med kossor flygande trettio meter ovan marken. Nå, hur är det med mitt positiva tänkande? Jo, jag tänkte ju förstås att det var skönt att jag satt tryggt på sjukhuset. Hur många har sjukhuset som önskevistelse? Är jag udda eller bara konstig? (Svara inte, frågan var retorisk). Ska jag resa bort i mina tankar så reser jag till en lat sommardag på en solvarm äng med en svag bris. Är man stressad så ska man ha ett sådant här mål i tanken att vända sig till, där man kan känna sig lugn och trygg. Kan man inte somna på natten så kan man också ha ett sådant här "personligt rum", som det heter. Det har jag också lärt mig på en kurs, men det var inte via jobbet. De vill att man i högsta grad är närvarande när man arbetar.

Norrländska. Världens konstigaste dialekt (tycker jag som är skåning). I dag fick jag lära mig att "Jag är lemman" (vet ej om jag stavat rätt, men visst är det lätt oanständigt om man har samma friska/sjuka fantasi som jag) och det ska betyda att man har träningsvärk. Men att inte förstå norrländska är inget att vara pugged för. *Va, pugged?* är det nån som undrar. Vad är det? Jo, skånska för dyster, så klart! Jag tycker det är lite av en skymf att det finns en ordbok för skånska. Vem förstår inte detta intelligenta språk som gett upphov till hela danska språket? *ironisk igen*

1999-03-12

Fredagar brukar vara lugna på jobbet, men så icke i dag. Jag kan inte begripa vad det berodde på. Tillslut bara reste jag mig och gick. Annars hade jag aldrig kommit därifrån. Dessutom hade jag i kväll bråttom ut på stan. Det är nu en vecka sedan jag läste ut del tre i den bokserie jag nu läser, och abstinensen började ge sig till känna. Och jag fick betala dyrt! Hela 238 kronor! Hade jag beställt det på Internet så hade det bara gått på 89 kronor. Så är det när man inte kan lugna sig. Hur ska det då gå när jag läst boken jag köpt i dag? Del fem kommer först om två år. Jag har sagt det tidigare och säger det igen... Läs Diana Gabaldons ⁵böcker: 1) Främligen. 2) Slända i bärnsten. 3) Sjöfararna. 4) Trummornas dån. Varje bok är på cirka 1 000 sidor (aj, där bröt man en handled) och några av böckerna är uppdelade i två delar. Böckerna är om engelska Claire som 1945 i Skottland plötsligt av en händelse hamnar i 1700-talets Skottland och blir upp över öronen förälskad i Jamie. Eftersom hon är sjuksköterska och kan mycket om sjukdomar, tas hon ofta för häxa. Läs, läs, LÄS! Böckerna påminner lite om Marion Zimmer Bradleys "Avalons dimmor" och

⁵ Det blev totalt sju böcker i serien. 1: Främligen. 2: Slända i bärnsten. 3: Sjöfararna. 4: Trummornas dån. 5: Det flammande korset. 6: Snö och aska. 7: Som ett eko.

Sergeanne Golons Angelique-serie från 60-talet. Har ni inte hört talas om de böckerna heller? Fy på er! De är också läsvärda.

1999-03-13

Gäsp! Hm? Är det dags att gå upp nu? Oj, klockan är ju 19:11. Jag har nog sovit större delen av det senaste dygnet. Det har nog varit en jobbig arbetsvecka då jag inte jobbat heltid på två månader. Jag är helt utmattad, ovan som jag är. På måndag är det dags att gå till ögondoktorn igen. Undrar om han blir upprörd då jag avbrutit min sjukskrivning tre veckor i förväg och inte är bra än. Men det är bättre nu med ögat tror jag. Det är svårt att veta om jag bara vant mig vid att inte se ordentligt eller om jag verkligen blivit bättre. Nu tror jag att man kan fastslå diagnosen, och att det verkligen rör sig om en synnervsinflammation. Jag är inte så pigg på att få höra "Hm, förbryllande" varje gång jag kommer till doktorn.

I morgon ska jag till lilla mor och äta söndagsmiddag. Men jag vet hur det blir. Så fort jag kommer dit somnar jag på hennes soffa och vaknar inte förrän till kvällen. Med andra ord borde jag vara utvilad på måndag. Än är jag inte utvilad och behöver sova lite till. Tyvärr har jag nu huvudvärk efter att ha sovit för mycket. Ack, du tunga värd (värld), som värdinnan sa.

1999-03-14

Tja, det var som jag trodde. Raka vägen hem till lilla mor och hennes sköna soffa. Där har jag legat hela dagen och läst en bok (och nickat till emellanåt). Jag har med andra ord haft en skön söndag och är nu redo för en ny arbetsvecka. Något som bekymrar mig lite är att jag har så mycket övertid. Jag jobbar över mellan 1-1½ timme varje dag och har nu cirka 55-60 timmars övertid på komp och flex. Flex låter bra, men när finns det tillfälle att ta ut den? Jag kan knappast komma och begära ledigt nu när jag precis börjat jobba heltid efter min sjukskrivning. Och det är något också som oroar mig; att bli sjukskriven på nytt då jag själv avbrutit den. I morgon ska jag ju till ögonläkaren igen. Håll tummarna för mig! Dessutom ska vi eventuellt nästa lördag, och lördagen därpå, gå in och jobba extra. De pengarna skulle sitta fint nu när jag förlorat så mycket på att gå hemma. Men orkar jag? Jag får se hur jag klarar veckan.

1999-03-15

Nu har jag fått domen. I dag var jag på ögonmottagningen och träffade doktorn. Jag har nu haft synnervsinflammation på vänster öga i drygt två månader, och jag får nu två veckor på mig att bli ytterligare lite bättre. Annars är det remiss till neurolog nästa som gäller. Jag fick också beskedet att min syn aldrig kommer att bli helt återställd och jag kommer heller inte att återfå färgseendet helt. Jag blev varken ledsen eller upprörd. Detta har jag ju förstått själv också och hade inte förväntat mig något annat besked. Sedan har jag ju också insett att jag kommit till den ålder då skavankerna gör mig intressant. För vad mer pratar man om med människor än vädret? Jo, sjukdomar. Jag hade förmodligen blivit upprörd om jag fått veta att mina symtom inte skulle försvinna, om jag hade ont. Men

det har jag inte. Visst, det känns lite "störigt" men jag har vant mig på dessa månader. Och det har ju faktiskt blivit bättre. Jag höll på att säga att det är tur man åtminstone har hälsan, men det är väl det jag inte riktigt har.

Varför i herrans namn känner jag mig så glad i kväll? Kan det bero på att bowlingen är inställd på onsdag? Nej, det gjorde mig lätt nedstämd. Jag upptäckte istället att mina andra arbetskamrater, på avdelningen, ska ut och bowla. Så jag kan hänga med dem istället.

1999-03-16

När jag skulle gå hem i dag träffade jag en gammal (nåja, 29 år) klasskompis som jag inte sett på några år. Vi är tydligen så pass gamla att vi nu tar i hand när vi träffas. Något jag upptäckte i dag var att det första vi gjorde, var att kolla in hur långt hårfästet krupit uppåt på den andre. Här var det nog jag som drog nitlotten. Jag riktigt såg skadeglädjen i hans ögon. Eller han kanske bara tyckte det var roligt att träffas, så det var därför han såg så glad ut? Nä, nu kom jag på det. Han berättade ju att han skulle gå och hälsa på sin tjej som har samma arbetsplats som jag. Jag tror alltid det värsta. Jag begynnande hårflint? Fnys, hemska tanke!

En glad överraskning i dag var min Internet-räkning för januari och februari. Den var bara en tredjedel av vad jag befarat. Eftersom jag gått hemma och varit sjukskriven, och i tid och otid kollat läget på Internet, så befarade jag en räkning på cirka 1 500 kronor. Jag hade varit ute på nätet 96 gånger under dessa två månader, men det hade bara varit "snabbisar" för att kolla mejlen. På tal om mejlen - jag har 204 olästa meddelanden. När ska jag hinna läsa? Jag vill ju inte radera dem förrän jag läst igenom dem. Men en vacker dag lär jag nog ta bort dem utan att ha kollat dem.

Lille far ringde precis. Nu vill han att jag ska skriva till farmor igen. Men vad skriver man till en drygt 90-årig kvinna som inte kan svenska? Och som inte egentligen vet något om mig? Om hon ändå bara hade haft lite kunskaper i svenska och en Internet-uppkoppling... då hade hon ju kunnat läsa min dagbok!

1999-03-17

Underbart trevliga och kamratliga Miss M hjälpte mig i dag när jag behövde stöd i en ekonomisk fråga. I morgon kväll ska jag nämligen på årsmöte och redovisa fjolårets ekonomi i LSF:s lokalavdelning. Eftersom Miss M beskyller mig för att lida av dyslexi (*dyslexi=skrivsvårigheter, dyspepsi=matsmältningsrubbing*), så fick hon titta på min redovisning. Men hon hann nog knappt se vad jag skrivet för jag ryckte pappret direkt. Hon har ju en sjuklig förmåga att hitta stavfel.

I dag var Miss M trevlig, och i går elak. Men jag tycker ändå att hon är en svikare som inte kommer på årsmötet i morgon. Det kommer föreläsare som ska berätta om massage och om stresshantering. Som om inte det var nog så ska vi ha ostbricka och cider. Vin hade kanske passat bättre, men det finns visst någon lag

som säger att man inte får förtära alkoholhaltiga drycker på sjukhuset. Men jag vet en sköterska som bjöd sina kollegor och patienterna på hemmagjort äppelbrännvin. Så pigga har väl aldrig våra ineliggande patienter varit tidigare. I dag hade vi en gammal tant som var så ledsen, dålig och håglös. Inget var bra. Hon fick förslaget att få träffa sjukhusprästen, men nä... Mungiporna bildade en cirkel runt hennes haka, så ledsen var hon. När sköterskan efter mycket utfrågande tog reda på vad det var med den lilla tanten, så kröp det fram att hon ville snusa. Hon låg på en sal med tre andra patienter, och tyckte det var genant att snusa inför de andra medpatienterna. För att det var så okvinnligt att snusa. När sköterskan sa att det var helt okej, att det bara var att ta en prilla och inte bry sig om de andra, så sken den lilla tanten upp som solen efter ett regnoväder. Helt plötsligt var hon glad, pigg och kände sig friskare. Trots alla mediciner och omvårdnad, så saknades alltså kvaliteten som ökade livslustan. Så det är nog inte helt fel, trots alla bestämmelser, att ge t.ex. äppelbrännvin till behövande patienter.

1999-03-19

Denna helg trodde jag att jag skulle få lite lugn och ro. Men icke! I morgon ska jag gå in och arbeta extra. Det är så att man ska slå ihop tre journalarkiv till ett, och gissa vem som ska räkna ut det hela? Visst, det är jag det. Jag ska ligga på golvet och mäta med tumstocken. Vi ska flytta hyllor i veckan och allt måste vara noga genomtänkt då fel inte är ett alternativ när journalerna ska flyttas. Suck... Det är vid sådana här tillfällen man önskar att datajournalen hade gjort sitt intrång även inom slutenvården, och inte bara i primärvården. Det enda positiva jag kan komma på är att jag slipper vara med när journalerna flyttas. Tjohoo! Sist jag flyttade ett arkiv (yes, jag har gjort detta tidigare) blev jag skitdålig och fick migrän. Men vad kan man förvänta sig? Vi män är ju så klena, även om det oftast är mer mentalt än fysiskt.

På söndag ska jag bli hämtad i lille fars "nya" bil. Han har uppgraderat sin Golf av -78 års modell till en Golf av -87 års modell. Sedan ska jag hem och ställa in hans video. Hur jag än förklarar begriper han inte att det finns kanaler på videon som måste ställas in för att kunna spela in från teven. Teven är min. Den pajade för ett par månader sedan (pang, puff, rök, os) men han har lyckats laga den. Därför fick han behålla den. Teve är något jag knappt vet vad det är längre. Jag sitter mer framför datorn nu än framför teven. Men aldrig i livet att jag skulle kunna missa de cirka 7-8 program jag följer varje vecka. Ja, jag har en ny teve, om ni undrade hur jag kan se på teve om jag gett den till fadern. I och för sig hade jag ju en extra teve sedan tidigare, men den var modell mini.

När jag skriver detta förstår jag helt plötsligt att jag är prylgalen. Vågar jag här berätta att jag har två datorer, två teveapparater, tre telefoner, tre klockradioapparater (det heter så, jag kollade i ordlistan), två CD-spelare och tre radioapparater. Usch, nej! Det låter så fult att vara prylgalen. Låt oss säga att jag är schizofren istället.

I går var jag på LSF:s årsmöte i vår lokalavdelning. Tjugosju medlemmar kom (av cirka de hundra som finns i lokalavdelningen) och jag satt så vackert och norpade pengar från dem när de kom. Anledningen var att jag är kassör och ville

ha pengar för den mat och de lotter som erbjöds. Inte för att de hade något val. Maten var olika dessertostar. Den ost jag kommer ihåg bäst var den som var både äcklig och väldigt god. Jag kunde inte bestämma mig för hur jag skulle förhålla mig till denna ost, som hade orden "pepparrot" i sitt namn. Min första tanke var att spotta ut osten i näven och sedan torka av det på byxbenet. Tur man inte följer sina impulser. Efter ett tag var det den godaste ost jag ätit. Den var stark! Undrar vad den kostar?

Kvällens föreläsare var Miss C, en f.d. kollega till mig som numera är massör. Med sig hade hon Anne som pratade om stress och stresshantering. Lottvinsten för kvällen var en halvkroppsmassage. Som tur var vann jag inte. Jag avskyr beröring. Helst om någon tar på mina axlar. Hu, jag både ryser och får gåshud när jag tänker på det. När jag sedan gick hemåt så fick jag ta med mig två överblivna ciderflaskor. När jag steg av bussen (mörkt ute, efter kl. 20) så klirrade flaskorna. Tanten framför mig som steg av bussen började då halvspringa, höll handväskan tätt intill kroppen och sneglade hela tiden över axeln. Jag har väl aldrig sett en så gammal människa röra sig så snabbt sedan jag var med på loppis sist.

Nu har jag räknat upp torsdagen, lördagen och söndagen. Men i dag är det ju fredag. Så vad har jag då gjort i dag? Jo, jobbat som vanligt. Där händer inget spännande alls. Inga skandaler eller så. Jo, en liten skandal. En av mina arbetskamrater har i kväll stämt träff med en kille hon bara träffat på chatten. Har bor lång härifrån, så han kommer in med tåget för att sedan gå hem till min kamrat. Hur vågar hon? Hur törs hon? Jag är lätt orolig. På jobbet är vi många som skällt och förmanat henne, men tyvärr, inget gehör. Hoppas bara allt går väl⁶.

Jag träffade på Mr L i affären i kväll. Han har ett bekymmer. Han har en bild av en annan kille som han på nätet säger föreställa honom själv. Problemet är nu att han träffat en tjej där de båda vill träffas. Men det går ju inte! Han är ju inte mannen på bilden! Så gräver man en grop för att själv falla där i! Vad är det för kamrater jag har, så säg? Tur man själv är ett helgon... Amen.

1999-03-20

I veckan har man i Annica Tigers dagbok⁷, kunnat läsa om hennes problem med tvättmaskinen. I dag råkade jag också ut för att tvättmaskinen gick sönder. I dag hade jag väldigt bråttom eftersom jag skulle börja jobba innan kl. 10 och innan dess hinna med att tvätta nere i hyreshusets tvättstuga. Det första jag gör är att med handen dra runt trumman i maskinen för att se så inget är kvarglömt från föregående tvättid. Jag tyckte väl att det gick lite trögt med trumman, men allt var okej, så jag slängde in mina kläder. När jag en timme senare kom ner så lät maskinen så konstigt, och tvättprogrammet var dessutom inte klart. Till slut fick jag avbryta tvättmaskinen och öppna luckan. Det var då jag upptäckte det. Ett litet metallock som sitter i trumman hade lossnat och låg i min tvätt.

⁶ Facit 12 ½ år senare – de är gifta och har två barn.

⁷ <http://www.tiger.se>

Kläderna var fulla av tvättmedel och alltså varken sköljt eller centrifugerat. Så jag tog ut kläderna för att kasta in dem i den andra tvättmaskinen. Då kom nästa upptäckt! Genom det lilla hålet i trumman hade en del av min tvätt försvunnit ner. En del av kläderna kunde jag dra upp men de var fulla av håll eftersom de tagit skada. Förmodligen finns det mer av mina kläder nere i maskinen, men det kommer jag inte åt. Någon åtgärd av maskinen blir det inte förrän på måndag.

Efter att ha fått hjärnblödning av ovanstående händelse fick jag jäkta iväg till arbetet. Jag har ägnat dagen åt logistik, att räkna ut hur man slår ihop tre journalarkiv till ett. Om jag räknat rätt vet jag inte, men jag fick två hyllor över. Bra, men konstigt. Tur att jag slipper vara med när själva flytten blir. Är det tvärtom, två hyllor för lite, så flår de mig levande.

När jag sedan åkte hem med bussen var där en del vietnameser med, då jag bor i ett invandrartätt område. Nu ska ni få veta hur dum jag är. De här vietnameserna är båtflyktingar som kom hit, när var det, på 70-/80-talet någon gång? Då kom många till Åhus som ligger på skånska ostkusten. Visst, jag kan inte ha varit gammal, men jag trodde att dessa båtflyktingar plockats upp ute i Östersjön och förts in till land här. Vad trodde jag? Att Vietnam låg på andra sidan Östersjön?? Den fjärde baltiska staten?? Mitt enda försvar är att jag var i tioårsåldern då. Det hemska är att jag aldrig ifrågasatt min tro förrän nu för något år sedan. Det är väl ingen idé att jag skäms. Det är ju ändå preskriberat. Dessutom ingår väl det också i min karaktär? Annars har jag inte karaktär alls, och det låter ju lite menlöst.

1999-03-21

Fullt ös, medvetlös! Så känner jag det efter denna helg. I veckan hade jag inbillat mig att få ta det lite lugnt och kanske städa litegrann hemma. Istället blev det tvättmaskinshaveri, en sjätte arbetsdag och en utflykt hem till lille far. Han hade ju begärt att jag skulle komma hem till honom då hans video inte var inställd rätt då den inte fungerade som den skulle. Efter mycket detektivarbete lyckades jag först hitta en buss som körde en söndag, och sedan upptäcker jag att det inte var något med videon. Allt berodde på generationsklyftan - jag kan ställa in en teve och video, programmera en video och koppla ihop en dator, och han kan laga bilar, radioapparater och annan teknisk utrustning. Men vi skulle inte kunna byta uppgifter med varandra.

Min far visade också stolt upp sin nya bil som är tio år gammal. Förra bilen var skrotfärdig och denna skulle vara lösningen på allt. Efter i dag har han nog fått sig en tankeställare. När jag steg ur bilen tippade passagerarsätet bakåt då sätet släppt från golvskenorna. När jag sedan skulle fälla tillbaka sätet med hjälp av spaken, så fick jag handtaget i handen. Säkerhetsbältet ville inte åka tillbaks när jag knäppte upp det. Dessutom fick jag för mig att prova fläkten i bilen. Den fungerade bra, men när jag skulle stänga av den så fick jag knappen i handen. Antingen är jag väldigt oaktsam om andras ägodelar, eller också så var bilen i ett mindre bedrövligt skick.

1999-03-22

I lördags var det tvättmaskinen som krånglade. I går var det min fars bil som krånglade. I dag var det bussens tur att krångla. Jag var uppe extra tidigt för att komma snabbt till jobbet eftersom det är måndag, och mycket hinner ske på arbetet över helgen. Jag gick på bussen, men den ville inte starta. Jag gick av bussen, och då startade bussen. Då hoppade jag åter på den, och då lade den av igen! Ännu en gång fick jag stiga av, och denna gång fick jag stiga på en annan buss. Jag kom inte tidigare till jobbet! Vad ska man tro? Att jag har dåligt inflytande på tekniken? Sedan fortsatte det i samma stil på jobbet. Skrivmaskinen ville inte fungera, i och för sig ingen nyhet, men i dag vägrade den blankt att skriva något alls. Erfarenheten har lärt mig att numera först snällt smeka den apparatur som inte vill funka, för att sedan drämman till den allt vad jag orkar. Sedan brukar det funka!

1999-03-23

Blixtrande huvudvärk. Det är vad jag i dag fick när en läkare skrämde vettet ur mig. Jag stod inne på hennes expedition i morse när hon plötsligt stod bakom ryggen på mig. I och för sig så var hon på rätt ställe, men hon var ju en timme för tidig! Jag hoppade högt och skrek samtidigt som jag rullade med ögonen bakåt i huvudet. Det där sista berodde antingen på att jag höll på att få ett epilepsianfall, eller också blev jag så rädd så jag nästan föll i koma. Vad vet jag? Det har den senaste tiden stått i så många tidningar att man faktiskt kan dö av skräck. Usch! Det hade varit roligare att skratta ihjäl sig, om man nu måste bli så känslösamt påverkad att man dör av det.

Detta med att jag blir så rädd så att jag hoppar högt och skriker händer rätt ofta. Svaga nerver? Jag kan höra stegen av någon som är på väg runt ett hörn i korridoren, och ändå få hjärtfladder när personen i fråga dyker upp.

Jag känner en som är mörkrädd, om vi nu ska prata skräck. När han bodde hemma, och hans morsa jobbade kväll, så vågade han inte vara själv hemma i lägenheten. Han gick istället gå ut utomhus och stå i mörkret där. Han menade på att om någon bröt sig in i lägenheten kunde han inte fly. Var han utomhus kunde han springa sin väg. Jag skulle själv nog känna mig tryggare inomhus, med tanke på alla våldsbrott med mord som skett här i Kristianstad.

1999-03-24

Krig hotar sydöstra Europa, står det i tidningarna i dag. Nato ska börja bomba Jugoslavien då krig är den enda utvägen för konflikten om Kosovo. När blev krig en utväg över huvud taget? Jag tycker inte krig är motiverat någonsin. Hade jag inte blivit frikallad från värnplikt så hade jag begärt vapenfri tjänst, eller i nödfall vapenvägrat.

Ännu ett bottenapp för kvinnor! I dag kunde man också läsa om en gravid tjej som fått sparken med motiveringen "att hon gjort som så många andra unga

tjejer, gjort en fuling och blivit gravid". Och vad var detta för en mansgris till chef? Tja, det var en kvinnlig chef! Som kvinnlig chef har hon tydligen blivit jämställd då hon betar sig som sina manliga chefskollegor! Var det detta man menade med jämställdhet?

1999-03-25

Krig och elände... Är det någonsin något annat? Redan på bussen i morse kunde man höra medresenärerna förfasa sig över kriget i Jugoslavien. I dagrummet satt patienterna klistrade framför teven hela dagen och följde nyhetsändningarna. Vad ska man säga? Man blir bara så uppgiven. Varför är USA och Nato världspoliser? På vems uppdrag agerar de? Varför är FN sådana mähän? Har de någonsin hört begreppet handlingskraft? Det enda som FN numera ägnar sig åt är UNICEF:s ambassadörer bestående av kändisar. Vilket är ändamålet för dessa ambassadörer? Att hjälpa världens barn eller att få glänsa ännu mer i fotoblixtarna? Så många frågor, så störande lite med svar.

I dag kunde jag slå fast att våren verkligen kommit för att stanna på allvar! Aldrig har jag väl blivit så mycket omkörd av galna småungar på rollerblades som i dag! Jag är nog också lite småelak i sinnet. Kan inte låta bli att önska att de drattar omkull och skrapar upp knäna. De har ju inga hjälmar eller andra skydd. Ack, så unga! Så oförståndiga! Jag minns det nästa som i går när jag själv var lika ansvarslös. Vänta lite. Det var ju i går! Jag gick över ett övergångsställe utan att titta till vänster, sedan höger och sedan vänster igen. Jag tittade bara åt höger och vänster, sedan gick jag.

1999-03-26

Jag kunde i dag sitta i solen på lunchen och avnjuta en glass på sjukhusets balkong på elfte våningen. Det om något borde vara ett säkert vårtecken. Till och med Rapport nämnde i kväll att det varit värmerekord i Kristianstad i dag med 17 grader. Och innan ni förgås av spänningen så får jag väl berätta det var Magnum Double jag åt. Nej, den var inte värd sina 14 kronor. Det är ingen glass.

Jag slutade tidigare i dag och missade därför hur min lille far letat efter mig på jobbet i kväll. Han hade varit och hälsat på en bekant som ligger inlagd. Därefter hade han sprungit runt på hela sjukhuset och letat efter mig. Och det är ju konstigt, med tanke på att jag sitter och jobbar på bara ett ställe. Det är tre månader sedan jag slutade att gå i poolen⁸, för då förekom det att jag bytte arbetsplats flera gånger om dagen. Jag är inte förvånad över att han inte visste var jag arbetar. Han har aldrig engagerat sig i att hålla reda på saker och ting. När jag var liten visste han aldrig hur gammal jag var eller i vilken klass jag gick. Man kan berätta det, man det sjunker aldrig in. Det enda jag kan vara tacksam över är att han åtminstone kom ihåg att jag jobbade på ett sjukhus. Det har jag gjort i sju år, så fattas bara!

⁸ Ett resursteam.

Miss M hade klippt sig när jag i dag såg henne. I dag har hon varit riktigt snäll mot mig, även om jag känner att jag är väldigt påfrestande när jag ständigt är på henne med de mest triviala saker. Och jag gör det inte lätt för henne genom att varje dag nämna henne i dagboken⁹. Det gör jag bara för att hon läser den.

1999-03-27

Vilket strul! Jag kan inte begripa vad det är som tar åt min hemsida. På min lokala hemsida på datorn fungerar allt, men så fort jag går ut på nätet och ska kolla så får min hemsida upp felmeddelande. Samma gäller när jag ska lägga ut nytt material på nätet. Geocities¹⁰ funkar det inte som det brukar. Jag börjar så smått misstänka att felet ligger hos Telia som är min Internetleverantör. När jag ringer vanligt på telefonen låter det som om samtalet kopplas om. I fredags kväll kunde jag inte komma ut på någons hemsida, men min ICQ fungerade och mitt mejlprogram fungerade. Går allt enligt planerna så ska jag snart flytta från Geocities och istället bo på Passagen.

1999-03-28

I dag tar jag semester från min dagbok. Välkomna tillbaks i morgon! Whoops! Nu lovade jag nästan för mycket. Fick precis ett mejl från Geocities. De ska stänga ner under måndagen och tisdagen och då kommer jag inte åt att lägga ut min dagbok. Att det kommer upp felmeddelande beror på att genvägen till Geocities "logga", som ska dyka upp samtidigt med min hemsida, inte funkar. Tydligt är det något fel på Telias server (eller någon annan server) då man bara kommer åt en bråkdel av andras hemsidor. Må gott tills vi hörs nästa gång!

1999-03-29

Blixtar och dunder, magiska under. Var det inte så Herreys sjöng när de 1984 vann Eurovision Song Contest med *Diggiloo diggiley*? Tja, några magiska under känner jag inte av, men väl blixtar och dunder. Jag vaknade nämligen med migrän i dag. Gud, min Gud, varför måste solen skina? Och varför måste fåglarna kvittra hysteriskt just i dag? Jag vill bara ha det mörkt och tyst. För en gångs skull hade jag sett fram mot att få komma till jobbet en måndagsmorgon. Hade längtat hela helgen! I dag ska nämligen en ny AT-läkare börja på min avdelning, som av en sekreterare beskrivets som djävulen inkarnerad men av en annan sekreterare som himlens favoritängel. Men, men... I morgon lär jag väl själv få avgöra vem som hade rätt. Kanske han är helt normal och mänsklig? Usch, nu orkar jag inte skriva mer. Jag tror fått ett heavy metal-band i skallen. Hm, undrar om någon gratulerar mig på namnsdagen i dag? Inte ens mina små föräldrar brukar komma ihåg det förrän dagen efter...

1999-03-30

Sitter ännu en kväll och har trubbel med HTML-kodningen. Jag hade ännu en

⁹ Jag har här i arkivet raderat mycket av hänvisningarna till Miss M, då det varit interna skämt bara oss emellan.

¹⁰ Gratis utrymme på nätet att lägga upp hemsida på. Numera en del av Yahoo.com.

gång tänkt ändra lite på min hemsida, särskilt i dagboken. Frames kan verkligen göra en gråhårig (om jag nu inte i förtvivlan sliter av håret innan dess).

Den nya AT-läkaren fick jag då äntligen träffa i dag på jobbet, som jag hört så mycket om. Han var väldigt avvaktande i början, hade väl aldrig sett en så effektiv sekreterare någon gång (kan jag ju inbilla mig). Då han såg att jag inte överföll honom med brevsprätten, eller vad han nu trodde, så kom han faktiskt fram och rådfrågade mig flera gånger om hur han skulle gå till väga när han skulle diktera patientjournaler. Hur mycket som behövdes dokumenteras och så. Eftersom jag inte känner så där väldigt mycket för att skriva dagarna igenom, så viftade jag lite nonchalant med handen och sa "Åh, det är inte så noga". I morgon får vi väl se om överläkaren går i taket då anteckningarna i journalerna ser ut som om någon gniden skotte skickat telegram. Men, men... Den dagen, den glädjen. Men det var väl rart av honom att komma och fråga åtminstone? Det visar på respekt för oss äldre! Han är ett år yngre än jag, född 1971 alltså. Men vi kan nog bli kompisar på avdelningen. Dock måste han stå ut med att jag driver med honom. Någon glädje ska man ju ha i arbetslivet.

1999-03-31

Jag fick i dag en smärre hjärnblödning när jag såg hur den nye läkaren dikterat sina patientjournaler. De var superkorta. Precis så korta som jag vill ha dem men inte fått någon läkare att anamma. Jag borde ju inte få hjärnblödning eftersom jag ju blev glad, men jag blev lite lätt orolig för att överläkaren skulle beklaga sig. Men det gjorde han inte. Skönt! Jag har det så lagom behagligt på jobbet just nu. Och snart är det påsk och jag kan med gott samvete förtränga arbetet då inget ligger och väntar på mig när jag kommer tillbaks om fyra dagar. Hm, undrar om jag får gå in på söndag och jobba en timme? Alla patienter som kommer och går under de dagarna då jag är ledig ska sköterskorna anteckna till mig. Men då de inte har någon insikt i mina arbetsuppgifter så brukar de inte engagera sig så där väldigt, utan jag får på min första arbetsdag efter ledighet sitta i timmar och reda ut sådant som annars skulle ta en kvart. Ack ja, du tunga värld.

I dag har jag investerat i ett par nya strumpor. Med Snobben som motiv. Jag kan ju inte påstå att jag känner mig direkt manlig och tuff (men det är väl det jag är?) men jag kunde inte låta bli när jag såg att de fanns i storlek 46-48! Då måste det ju vara meningen att vuxna karlar ska ha Snobben-strumpor! Själv har jag storlek 47 i skor, och blir ofta pikad för mina sandaler på jobbet. På en lång rad ute i omklädningsrummet finns personalens sandaler, de flesta i storlek 36-37. Och så mina 47:or. Den vanligaste frågan jag får är vart jag ställt årorna. Jag kan ju inte påstå att de är elaka när de säger så, de skrattar ju! Jag är dem till glädje!

Usch, nu kom jag på ett hemskt barndomsminne om fötter. När jag gick i sjätte klass skulle vi rita av konturen av vår ena fot på ett papper. Problemet var att min fot var längre än ett A4-papper. Var och var... Det är de fortfarande. Passerar jag ett skrivbord på jobbet så brukar jag lyckas med att trassla in fötterna och dra med mig skrivbordet någon meter. En fördel är när jag ställer

mig på tå, för då blir jag nästan 20 cm längre och då kan ingen se min
begynnande flint. Hm, kanske jag alltid skulle gå på tå?